

S. A. Cosby

**ASEF
ALT
OVĀ
PUSTINA**

Přeložil Martin Urban

ARGO

S. A. Cosby
Asfaltová pustina

Z anglického originálu *Blacktop Wasteland*,
vydaného nakladatelstvím Flatiron Book
v New Yorku v roce 2020, přeložil Martin Urban.
Odpovědná redaktorka Martina Mašíňová.
Jazyková redakce Kateřina Keilová.
Korektury
Obálka, grafická úprava a sazba Hana Šarochová.
Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2022 jako svou 5 016. publikaci.
Vytiskla tiskárna Akcent.
První vydání.

ISBN 978-80-257-3913-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Pro mého otce Roye Cosbyho.

Tvůj cíl byl někdy příliš vzdálený,
ale jakmile jsi usedl do auta,
uháněl jsi, jako bys ho ukradl.

Jen uháněj dál, co to dá.

„Otec je člověk očekávající od svého syna,
že bude tak dobrým člověkem,
jakým měl být on sám.“

– Frank A. Clark

1.

Shepherd's Corner, Virginie, 2012

Podle Beauregarda vypadala noční obloha jako obraz. Okolím se rozléhal řehot, který přehlušila kakofonie vytáčených motorů, právě když zpoza mraků vyklouzl měsíc. Z reproduktorů vedle stojícího Chevroletu Chevelle duněly basy tak mocně, že měl Beauregard pocit, jako by mu někdo prováděl nepřímou masáž srdce. Před starým obchodem se smíšeným zbožím nahodile parkovalo dalších zhruba dvanáct aut, dnes už téměř veteránů. Kromě Chevelle tam byl Ford Maverick, dva Chevrolety Impala, několik Chevroletů Camaro a dalších pět šest modelů z doby největšího rozmachu amerických bouřáků. Chladný vzduch prosycovala vůně benzínu a oleje. Také husté, štiplavé výfukové zplodiny a pach spálené gumy. Sbory cvrčků a lelků se marně snažily upoutat na sebe pozornost. Beauregard zavřel oči a natahoval uši. Sotva je slyšel. Cvrčci a lelci se křikem domáhali lásky. Napadlo ho, že touto činností tráví většinu života i spousta lidí.

Do vývěsní tabule na rameni sedm metrů vysokého sloupu se opřel vítr. Jak s ní kýval sem a tam, povrzávala.

PRODEJNA CARTER – SPEEDE stálo černými písmeny na bílém pozadí. Cedula začínala stářím žloutnout. Vybledlá písmena byla sem tam oprýskaná. Laciná barva se z nich odlupovala jako suchá kůže. Poslední „E“ z názvu řetězce čerpacích

stanic „SPEEDEE“ zmizelo. Beauregard dumal, co se asi stalo s Carterem. Jestlipak zmizel i on.

„Na mýho legendárního Oldse nemáte ani náhodou, vy huli-brci! Možná byste se měli radši vrátit domů ke svejm megerám a užít si jako každý úterý. Protože mýmu legendárnímu fáru nemáte co předvíst. Ve vteřině je na stovce. Sázka o pět set babek s tím, kdo se postaví na start. Tak co? Nějak jste všichni ztichli. No tak, můj Olds už nejednomu cucákovi provětral kapsy. Taky jsem s Oldsem ukázal záda vícero poldům než slavný Dukeovi hoši! Jo, Oldse jen tak nepředjedeš!“ Takhle se chvástal chlápek jménem Warren Crocker. Naparoval se ve svém Oldsmobilu Cutlass z roku 1976. Nádherné auto. Tmavě zelená karoserie s chromovanými litými koly a chromovým lemováním, které se táhlo po kapotě jako tekutý blesk. Kouřová skla a LED světlometry namodrale zářily jako nějaký světélkující mořský živočich.

Beauregard se opřel o svůj Plymouth Duster, zatímco Warren dál kázal o neporazitelnosti značky Oldsmobile. Beauregard ho nechal mluvit. Takové řeči nic neznamenaly. Řeči auto neřídí. Řeči jsou jen hluk. V kapse měl tisíc dolarů. Byl to veškerý výdělek za dva týdny práce v autoservisu po zaplacení většiny složenek. Jenže v domě, kde provozoval svou firmu, dlužil osm set dolarů na nájemném. Musel se rozhodnout, jestli zaplatit nájem, nebo brýle pro nejmladšího potomka. Ve skutečnosti neměl na výběr. Takže se obrátil na bratrance Kelvina s dotazem, kde se pořádá nejbližší pouliční závod. Kelvin se stále ještě znal s několika týpký, co znali zase jiné, kteří věděli, kde se dá závodit pro peníze.

Právě kvůli tomu se teď nacházeli nějakých patnáct kilometrů od výstaviště těsně za hranicí okresu Dinwiddie, kde si uspořádali ilegální závody speciálně upravených aut.

Beauregard znovu zavřel oči. Poslouchal motor Warrenova vozu běžícího na volnoběh. Za vším tím chvástáním slyšel nezaměnitelný tikot.

Warren měl v motoru porouchaný ventil. To mohlo znamenat dvě věci. Buď o tom věděl, ale považoval to za drobnou závadu, kterou smázne brutálním výkonem motoru. Možná zvyšoval výkon příměsí oxidu dusného a s vadným ventilem si nelámal hlavu. Anebo o závadě nevěděl a měl jen plnou hubu keců.

Beau kývl na Kelvina. Bratranec se motal mezi davem a snažil se přítomné vyprovokovat k vysokým sázkám. Závody se vyhlásily už čtyřikrát, jenže nikdo nechtěl vsadit víc než dvě stovky. To by nestačilo. Beauregard potřeboval, aby vsadili nejméně tisíc dolarů. Potřeboval sehnat někoho, koho by při pohledu na jeho Plymouth napadla možnost snadného výdělků. Hejla, který by se zadíval na omšelý lak a řekl si, že to bude hračka.

Potřeboval sehnat právě takového kreténa, jakým byl Warren Crocker.

Crocker toho dne už jeden závod vyhrál, ale to bylo ještě před příjezdem Beauregarda s Kelvinem. Ideální by bylo vidět toho chlapa závodit ještě před uzavřením sázky. Jak krouťí volantem. Sledovat, jak si s autem počíná na popraskaném asfaltu tohoto úseku Route 83. Ale nebyli v pozici, aby si mohli vybírat. Cesta sem jim trvala sice půl druhé hodiny, ale tak daleko se vydali právě proto, že doma v Red Hill by s Beauregardovým Plymouthem nikdo nezávodil.

Kelvin se postavil před Warrena, který se napařoval u svého auta. „Támhle mému kámošovi může deset lidí dosvědčit, že bude mít ve vteřině na tachometru sto deset, zatímco ty se teprve povlečeš stovkou,“ pronesl dunivým hlasem. Veškeré brebentění ustalo. Jen cvrčci a lelci rámusili jako smyslů zbavení.

„Anebo dokážeš jen žvanit?“ zeptal se Beauregard.

„No týýý volééé...“ ozývalo se ze shromážděného davu. Warren si přestal vykračovat a opřel se o střechu svého auta. Byl vysoký a štíhlý. Jeho snědá kůže vypadala v měsíčním svitu namodrale.

„Tomu říkám vodvážný tvrzení, ty sráči. Můžeš ho něčím podpořit?“

Beauregard vytáhl peněženku a v širokých dlaních rozevřel do vějíře deset stolarovek jako paklík karet.

„Otázkou je, jestli máš koule to dorovnat,“ řekl Kelvin hlasem rozhlasového moderátora. Zubil se na Warrena Crockera jako šílenec. Crocker si tlačil jazykem zevnitř na tvář, až byla celá vypouklá.

Jak vteřiny ubíhaly, začal z toho Beauregard mít dobrý pocit. Přímo viděl, jak Warrenovi v hlavě zapadají ozubená kolečka do sebe, a o přijetí sázky zapochyboval jen na pouhou vteřinku. Věděl, že Warren neodmítne. Jak by také mohl? Sám sebe zahnal do kouta a pýcha mu nedovolovala couvnout. Kromě toho Plymouth moc velký dojem na okolí nedělal. Byl sice čistý a neměl zrezlou karoserii, ale sytě červená barva už nebyla zrovna výstavní a kožené sedačky měly tu a tam trhlinu a prasklinu.

„Dobrá. Odsud k támhleтому dubu s puklým kmenem. Prachy pohlídá Sherm. Nebo si to dáme o auťáky?“ nabídl Warren.

„Ne. Ať pohlídá peníze. Kdo určí vítěze?“ zeptal se Beauregard.

Sherm kývl směrem k dalšímu chlápku. „Já a Jaymie. Chceš, aby u toho byl tvůj kámoš?“ zeptal se pisklavým hláskem.

„Aby ne,“ odpověděl Beauregard. Kelvin, Sherm a Jaymie skočili do Shermova auta. Chevrolet Nova v základní barvě. Vyrazili směrem k rozštíplému stromu o čtvrt míle dál. Od chvíle, co sem dorazili, neviděl Beauregard projet kolem žádné jiné auto. Většina řidičů se tomuto úseku vyhybala a radši

jezdila po čtyřproudé dálnici, která se vinula od mezistátní silnice celou oblastí Shepherd's Corner. Tuto část předměstí nechal pokrok za sebou. Opustil ji stejně jako místní benzinku. Pouhá asfaltová pustina, kde straší dávné přízraky.

Beauregard se otočil a nastoupil do Plymouthu. Nastartoval a motor se rozeřval jako smečka vzteklých lvů. Vibrace pronikaly až do volantu. Několikrát tůkl chodidlem do plynového pedálu. Lvi se proměnili v draky. Zapnul světlomety. Dvojitá žlutá čára uprostřed silnice ožila. Uchopil řadicí páku a zacvakl tam jedničku. Warren vyjel z parkoviště a Beauregard se s vozem zařadil vedle něj. Z davu vyšel nějaký chlápek a postavil se mezi auta. Zvedl ruku nad hlavu. Beauregard znovu zběžně pohlédl na hvězdy a měsíc. Koutkem oka zaznamenal, jak si Warren zapíná bezpečnostní pás. Plymouth pásy vůbec neměl. Beauregardův otec k tomu vždycky poznamenal, že v případě nehody by měl funebrák práci s vyprošťováním těl z vraku.

„Připravení?“ zaječel chlápek mezi auty.

Warren ukázal zvednutý palec.

Beauregard přikývl.

„RAZ, DVA... TŘI!“ zavřeštěl chlápek

Tajemství nespočívá v motoru. Jo, ten je toho součástí, ale není tím hlavním. To nejdůležitější, o čem se lidi nechtěj moc bavit, je způsob jízdy. Když jedeš, jako bys měl strach, prohraješ. Když jedeš tak, abys pak nemusel přestavět celej motor, prohraješ. Musíš jet tak, jako by nezáleželo na ničem jiným než na cílový pásce. Jeď kurva tak, jako bys to auto ukrad.

Tátův hlas k Beauregardovi promlouval pokaždé, když usedl za volant Plymouthu. Slýchal ho i v dobách, co ještě dělal nájemního šoféra. Ty chvíle pro něj představovaly hořce nabytou moudrost. Tátovo nesmyslné brebentění mu připomínalo, že nesmí skončit jako on. Jako duch, který nemá hrob.

Beauregard prudce sešlápl plynový pedál až na podlahu. Kola se protočila a od zádi se zvedl bílý dým. Přetížení mu drtilo hrudní kost. Warrenovo auto se odlepilo od startovní čáry se zvednutými předními koly. Beauregard zařadil dvojku a přední kola Plymouthu se zařala do vozovky jako orlí pařáty.

Jak se řítil nocí kupředu, ze stromů po straně silnice se staly jen mihotavé stíny. Mrkl na tachometr. Sto deset.

Dupl na spojku a zařadil trojku. Na hlavici řadicí páky neměl vyznačené rychlostní stupně. Byla to prostě stará kulečnicková koule s číslem 8, kterou táta na páku přimontoval. Beauregard nepotřeboval nápovědu. Zařazenou rychlost poznal po hmatu. A po zvuku. Auto se otřepalo jako vlk, když si suší srst.

Sto padesát.

Kůží potažený volant vrzal pod rukama. Před sebou spatřil Shermovo auto stát u krajnice. Zařadil čtyřku. Řev motoru přešel ve válečný pokřik samotného boha. Dvě koncovky výfuku byly trumpetami zvěstujícími jeho příchod. Beauregard držel plynový pedál až u podlahy. Auto jako by se nahrbilo a vrhlo se kupředu jako útočící had. Ručka tachometru vylétla na sto sedmdesát kilometrů v hodině.

Plymouth prolétl kolem Warrena, jako by jeho auto uvízlo na vrstvě lepidla. Starý rozeklaný dub se v bočním zrcátku rychle vzdaloval. Ve zpětném zrcátku Beauregard zahlédl Kelvina máchat pěstmi nad hlavou. Sešlapával spojkový pedál, dokud nepodřadil opět na jedničku. Pak ještě zpomalil, na malém prostoru auto otočil a zamířil k obchodu se smíšeným zbožím.

Zajel na parkoviště s Warrenem v patách. O pár minut později dorazili Sherm, Kelvin a Jaymie. Beauregard vystoupil, obešel předeek auta a opřel se o kapotu.

„Že se tomu starému Plymouthu uměj spláshit koně,“ poznamenal podsaditý černochoch s širokým nosem a kapičkami potu na

čele. Opíral se o černobílého Mavericka, který automobilka Ford kdysi vyráběla jako přímého konkurenta Plymouthu Duster.

„Dík,“ prohodil Beauregard.

Sherm, Kelvin a Jaymie vystoupili z Chevroletu Nova. Kelvin přiklusal k Plymouthu s nataženou rukou. Beauregard ho plácl do dlaně, aniž se na něj podíval.

„Natrhnuls mu prdel jak otrok na útěku,“ prohlásil Kelvin. Z hrudi se mu vydral hrdelní smích.

„Pokazil mu to vadnej ventil. Koukni na ten vejfuk. Motor spaluje olej,“ poznamenal Beauregard. Z výfuku Oldsmobilu stoupal oblak černého kouře. Sherm přistoupil blíž a podal Beauregardovi dva svazky bankovek. Jeho tisícovku dolarů a srolovaný paklík od Warrena.

„Co to v tý káře vozíš pod kapotou?“ vyzvídal Sherm.

„Dvě rakety a kometu,“ řekl Kelvin. Sherm se uchechtl.

Warren konečně vystoupil z Oldsmobilu. Postavil se vedle auta s rukama založenýma na prsou. Tvář měl zkroucenou vztekem. „Dáváš mu mý prachy za ulitej start?“

V rozjásaném davu se rozhostilo hrobové ticho. Beauregard se ani nehnul a na Warrena se nedíval. Jeho hlas protnul okolní tmou jako břitva.

„Chceš říct, že jsem podváděl?“

Warren si uvolnil ruce, pak si je opět založil na prsou. Zakroutil svou velkou hlavou na tenkém krku.

„Jen říkám, žes byl o dvě dýlky přede mnou, ještě než von stačil napočítat do tří. Nic víc.“ Warren zastrčil ruce do kapes plandavých džínů. Pak je zase vytáhl. Zdálo se, že neví, kam s rukama. Počáteční kuráž se vytrácela.

„Nemusím podvádět, abych tě porazil. Podle zvuku toho prosakujícího ventilu se ti motor brzy zadře hůř než vocas v lůně panny. A hnací hřídel a zadek auta jsou moc těžký. Proto se ti

při startu zvedá předešlý,“ vysvětloval Beauregard. Odlepil se od kapoty a otočil se k Warrenovi. Ten mžoural na noční oblohu. Potom se zadíval na špičky svých bot. Dělal všechno možné, jen aby se nemusel na Beauregarda podívat.

„Hele chlape, prohráls. Prostě se s tím smíř a uznej, že Olds už není tak legendární, jaksi myslel,“ říkal Kelvin. V okolním davu se pár lidí zachechtalo. Warren přešlápl z jedné nohy na druhou. Beauregard k němu došel třemi dlouhými kroky.

„Co kdybys zopakoval, že podvádím.“

Warren si olízl rty. Beauregard nebyl sice tak vysoký, ale byl dvakrát statnější. Široká ramena, samý sval. Warren o krok couvl. „Já to říkal jen tak.“ Hlásek měl tenký jak krepový papír.

„Takže tys to říkal jen tak. Jen tak si pouštíš hubu na špacír,“ říkal Beauregard. Kelvin se postavil mezi ně.

„No tak, Bugu, jdeme. Svý prachy máme.“

„Až to odvolá,“ nedal se odbýt Beauregard. Kolem se shromáždilo několik dalších závodníků. Kelvin čekal, že každou chvíli začnou skandovat „Boj! Boj!“, jako když chodili do školy.

„Tak už to odvolej, kámo,“ pobídl Kelvin Warrena.

Ten pomalu kroutil hlavou. Nedokázal se zpříma podívat ani na Beauregarda, ani na shromažďující se dav. „Hele, možná jsem se splet. Jenom říkám...“ spustil, ale Beauregard zvedl ruku.

„Přestaň jen tak něco říkat. Nebo že ses splet. Od-vo-lej-to.“

„Nenech si srát na hlavu, vole!“ zakřičel někdo z davu.

Kelvin se otočil k Warrenovi. Hlubokým hlasem mu vysvětloval: „Bacha, ať ti tady někdo nerozbije hubu. Můj bratranec bere ty tvý kecy hrozně vážně. Odvolej to, a až pojeděš domů, budeš mít pořád všechny zuby.“

Beauregard držel paže podél těla. Sledoval Warrenovy oči. Ten kolem sebe mžoural, jak by se z toho chtěl vykrotit. Beauregard

věděl, že to neodvolá. Ani nemohl. Týpci jako Warren čerpali energii z vlastní arogance. Dýchali ji jako kyslík. Nemohli svá slova odvolat, stejně jako nemohli přestat dýchat.

Parkoviště ozářily světlomety. Pak se od omšelých stěn obchodu u pumpy SpeeDee Mart odrazilo světlo modrých majáků.

„A do prdele, chlupatý,“ řekl Kelvin. Beauregard viděl, jak se před výjezd z čerpací stanice postavilo červené auto s policejními majáky. Pár chlapů z davu se začalo vytrácet ke svým autům. Většina zůstala bez hnutí stát.

„Chlupatý?“ podivil se jeden opocení černocho.

„Jo, protože jakmile je uvidíš, jsi v chlupatý prdeli,“ vysvětlil mu Kelvin.

Z auta vystoupili dva muži v uniformách zástupců šerifa a vytáhli svítilny. Beauregard si rukou zastínil oči.

„Tak co to tu máme, pánové? Menší noční závod? Ale žádný nápisy NASCAR tady nevidím. Kolego Halle, vidíte vy snad nějaký nápisy NASCAR?“ zeptal se ten druhý zástupce šerifa. Byl to běloch se světlými vlasy a tak hranatou bradou, že se snad musel holit podle učebnice geometrie.

„Né, kolego Jonesi, žádný nápisy NASCAR tu nevidím. Hoši, co kdybyste si nachystali doklady a hezky se posadili tady na chodník?“ vyzval je zástupce šerifa Hall.

„Neděláme nic špatnýho, jen tu parkujem,“ řekl opocení chlapík. Zástupce Jones se k němu rychle otočil. Ruka mu klesla ke zbrani na boku.

„Ptal jsem se vás snad na něco? Už ať sedíte na zadku. Všichni tasit doklady a sednout na zem!“ Dav čítal zhruba dvacet lidí, aut tam bylo zhruba patnáct. Jenže všichni byli černoši, kdežto dvojice policajtů byla bílá a ozbrojená. Všichni vytáhli peněženky a posadili se na chodník. Beauregard si sedl na trs suché trávy rašící mezi kusy betonu. Vytáhl z peněženky

řidičák. Poldové šli každý z jedné strany a postupovali k prostředku skupiny.

„Je na někoho z vás vypsany zatykač? Za neplacení alimentů, napadení, krádež?“ vyptával se zástupce šerifa Hall. Beauregard se pokoušel zahlédnout, z jakého jsou okresu, ale stále mu svítili do očí. Zástupce šerifa Jones se před ním zastavil.

„Je na vás vypsany zatykač?“ zeptal se, když od Beauregarda přebíral řidičák.

„Ne.“

Jones si na průkaz posvítíl. Na nášivce na jeho rameni stálo: POLICIE.

„Z jakýho jste okresu?“ zeptal se Beauregard. Jones mu posvítíl baterkou opět do očí.

„Z okresu Naser si, počet obyvatel jeden.“ Vrátil Beauregardovi řidičák. Otočil se a začal něco hlásit do vysílačky na rameni. Zástupce šerifa Hall si počínal stejně. Lelkové, žáby a cvrčci pokračovali v koncertu. Minuty ubíhaly, zatímco policisté se radili s někým na druhém konci linky, ať už to byl kdokoli.

„Tak, chlapi, uděláme dohodu. Na některé z vás je vypsany zatykač. Na některé ne. Ale to je jedno. Nepotřebujeme, abyste nám tady v Shepherd's Corner drandili po ulicích sem a tam. Sice vás teď necháme odjet, ale aby vás nenapadlo se sem zase vrátit, budete muset zaplatit závodnickou daň,“ oznámil zástupce šerifa Hall.

„Co to ta závodnická daň je?“ zeptal se opoceny černocho. Jones vytáhl zbraň a přiložil mu hlaveň k orosené tváři. Beauregardovi se stáhl žaludek.

„Vysyp peněženku, tlouštíku. Nebo se snad chceš stát obětí policejní brutality?“ opáčil Jones.

„Slyšeli jste, co máte dělat. Vyprázdněte kapsy, pánové,“ řekl Hall. Začal vát jemný vánek. Polaskal Beauregardovi

obličej. Vánek s sebou nesl vůni zimolezu. Zástupci šerifa šacovali sedící muže v řadě a brali jim z rukou peníze. Jones došel k Beauregardovi.

„Všechno z kapes, synku.“

Beauregard k němu vzhlédl. „Seberte mě. Zatkněte mě. Peníze vám ale nedám.“

Jones mu přiložil hlavěň k obličejí. Beauregarda udeřil do nosu ostrý pach oleje na zbraně a usadil se mu vzadu v krku.

„Možná jsi neslyšel, co jsem říkal támhle tvému kamarádovi.“

„Není můj kamarád.“

„Chceš chytit kulku? Chceš spáchat sebevraždu asistovanou policajtem?“ ptal se Jones. Oči se mu v měsíčním svitu leskly.

„Ne. Jen vám nehodlám dát peníze,“ odpověděl Beauregard.

„Nech to bejt, Bugu,“ radil mu Kelvin. Jones po něm střelil okem. Ukázal na Kelvina zbraní.

„To je tvůj kamarád, že jo? Měl bys ho poslechnout, Bugu.“ Široce se usmál a odhalil řádku křivých, zahnědlých zubů. Beauregard tedy vytáhl svůj svazek bankovek a pak i ten, který vyhrál nad Warrenem. Jones mu je vytrhl z ruky.

„Hodnej chlapec,“ řekl.

„Tak fajn, hoši, koukejte se sebrat a vypadnout odsud. A už se do Shepherd's Corner nevracejte,“ radil Hall. Beauregard a Kelvin si stoupli. Dav se s tichým reptáním rozešel. Nocí se rozlehlo vytí startujících Dodgeů Charger, Chevroletů Chevelle, Chevroletů Impala a Fordů Mustang. Kelvin s Beauregardem nastoupili do Plymouthu. Poldové o kousek ustoupili, a auta odjížděla tak rychle, jak jim předpisy dovolily. Warren seděl ve svém Oldsu a zíral před sebe.

„Tak jen pokračuj, Warren,“ řekl zástupce šerifa Jones.

Warren si přejížděl dlaněmi po tvářích. „Nechce nastartovat,“ mumlal.

„Cože?“ ptal se Hall.

Warren prudce odtáhl ruce od obličeje. „Nechce nastartovat!“

Kelvin se rozesmál, pak s Beauregardem vyjeli z parkoviště. Beauregard odbočil doleva a vydal se po úzké silnici. „K hlavnímu tahu je to tudy,“ upozornil Kelvin.

„Jo. Ale tudy je to do města. A taky k baru,“ namítl Beauregard.

„A za co si koupíme panáka, když nemáme peníze?“

Beauregard zastavil a nacouval k bývalé dřevařské cestě. Zhasl světla a nechal motor běžet na volnoběh.

„To nebyli skutečný poldové. Neměli na uniformách žádný označení okresu. A ta bouchačka byla osmatřícítka. Takový poldové už dvacet let nenosej. Taky znali jméno toho chlapa.“

„Ten hajzl. Narafičili to na nás,“ žasl Kelvin. Bouchl do přístrojové desky. Beauregard ho zpražil pohledem. Kelvin přešel po palubní desce rukou a začal hladit kožené čalounění. „Do hajzlu, promiň, vole. Takže co tady děláme?“

„Warren říkal, že mu nechce startovat auto. On jedinej tam zůstal.“

„Myslíš, že závod poldům nabonzoval právě on?“

„Není to bonzák. Je to jejich komplic. Zůstal tam, aby si vzal svůj podíl. Žádněj z nás, co s ním dneska závodili, není odsud. Takže mě napadlo, že týpek jako Warren to možná bude chtít oslavit panákem,“ vysvětloval Beauregard.

„Takže ty kecy o tom, že podvádíš, byl jen tyátr.“

Beauregard přikývl. „Nechtěl, abych odjel hned. Dal tím partákům dost času na příjezd. Předtím už pár závodů zajel, aby nalákal ostatní. Možná si chtěl jen ověřit, kolik peněz bude v banku. A když jsem je pak shrábl já, poslal kámošům esemesku.“

„Ten zmrd. Hm. Martin Luther King by měl radost. Z tý spolupráce bělochů s černočama,“ filozofoval Kelvin.

„Jo.“

„A ty myslíš, že přijede sem? Přece není zas až tak blbej, nebo jo?“

Beauregard neodpovídal. Bubnoval prsty o volant. Dospěl k názoru, že ne všechno, co Warren říkal a dělal, bylo jen naoko. Skutečně to byl nafoukaný blb. Týpci jako on si myslí, že jim pokaždé všechno projde. Mají dojem, že jsou vždycky o krok napřed před ostatními.

„Na takový týpky jsem narážel, když jsem dělal šoféra. Nepochází odsud. Podle hlasu bude odněkud na sever od Richmondu. Možná z Alexandrie. Chlápci jako on se nemůžou dočkat, až to doma oslaví. A on slavit chce. Páč si myslí, že vyhrál. Myslí si, že nás dokonale doběhnul. Teď bude chtít zajet do nejbližší nalejvárný to zapít. Bude sám, páč se jeho parťáci nemůžou jen tak producírovat ve falešnejch uniformách. Takže půjde támhle do toho baru s plnou hubou keců jako předtím. Nemůže si pomoci.“

„Jseš si tím jistej, co?“ zeptal se Kelvin. Beauregard neodpověděl. Nemohl si dovolit přijít domů bez peněz. Na zaplacení nájmu tisícovka sice nestačí, ale je lepší než nic. Instinkt mu napovídal, že Warren pojede do města oslavovat. A na svůj instinkt dal. Musel.

Minuty ubíhaly, Kelvin se podíval na hodinky.

„Hele, vole, podle mě nepříj...“ spustil Kelvin, když kolem prosvištělo auto. Ve svitu měsíce zazářil zelený lak.

„Legendární Olds,“ prohodil Beauregard. Vydal se za Oldsmobilem. Jeli za ním přes ploché pláně a mírné svahy nevysokých kopců. Jak míjeli jednopodlažní domy a karavany, měsíční svit ustoupil osvětlení verand a zahrad. Projeli zatáčku tak ostrou, že by se s ní dalo krájet, za níž se jim otevřel pohled na centrum Shepherd's Corner. Bledé světlo pouličních lamp osvětlovalo fádňi betonové a cihlové budovy. Ulicí lemovaly

knihovna, lékárna a restaurace. Téměř na konci ulice stála široká cihlová budova, cedule nad vchodem hlásala: GRILL BAR DINO.

Warren odbočil vpravo a zajel za zadní trakt podniku. Beauregard zaparkoval na ulici. Natáhl se k zadnímu sedadlu pro francouzský klíč. Po chodníku nikdo nešel ani nepostával před barem. Jen před Plymouthem stálo několik aut. Stěnami podniku pronikal ven hluboký, dunivý hip-hop.

„Zůstaň tady. Když uvidíš někoho přicházet, zatrub,“ přikázal Beauregard.

„Hlavně ho nezabij, vole,“ radil Kelvin. Beauregard mu to neslíbil. Vystoupil, rychle přešel chodník a parkoviště. U zadního rohu budovy se zastavil. Nakoukl za něj a uviděl Warrena stát vedle auta. Šel se vychcat. Beauregard přeběhl parkoviště. Jeho kroky tlumila hudba dunící z baru.

Warren se začal otáčet přesně ve chvíli, kdy ho Beauregard praštil francouzským klíčem. Zasáhl trapézový sval. Beauregard zaslechl mokré křupnutí, jaké slýchával, když jeho děda u kuchyňského stolu lámal kuřecí křídla. Jak se Warren hroutil k zemi, pochcal bok Oldsmobilu. Přetočil se na bok, a vtom mu Beauregard zasadil další ránu, tentokrát do žeber. Warren se přetočil na záda. Z úst mu po bradě vytekl čůrek krve. Beauregard si klekl vedle něj. Francouzský klíč mu položil na ústa jako roubík. Uchopil náradí na obou koncích a celou vahou se o něj opřel. Warrenův jazyk připomínající tlustého růžového červa šmejdil kolem kovového madla. Z koutků úst mu tekly sliny smíchané s krví.

„Vím, že máš mý prachy. Vím, že jsi v holportu s těma poldama na objednávku. Jezdíš po okolí, organizuješ závody a oškubeš každého trumberu, kterej se tam ukáže. Do toho mi nic není. Ale vím, že máš mý prachy. Takže až teď dám ten klíč pryč,

jestli řekneš cokoli, co s mejma prachama nesouvisí, zpřerážím ti na sedmkrát čelist,“ vyhrožoval Beauregard. Neječel, nekřičel. Narovnal se a dal klíč stranou. Warren zakašlal a otočil hlavu ke straně. Vyplivl chuchvalec růžových slin, jenže ten mu přistál na bradě. Několikrát zalapal po dechu, načež mu po bradě stekla další směs slin a krve.

„V zadní kapse,“ sípal. Jak ho Beauregard otočil na břicho, Warren zavyl. Vysokým, zvířecím hlasem. Beauregardovi se zdálo, že slyší jemné ťukání, jak o sebe třely rozdrčené klíční kosti. Vytáhl svazek bankovek. Rychle ho promnul mezi prsty.

„Je tu jen sedm set padesát. Kde mám svejch tisíc? A kde máš prachy ty? Kde je zbytek?“

„Můj... můj paklík byl jen atrapa.“

„Takže tohle je tvůj podíl,“ odtušil Beauregard. Warren chabě přikývl. Beauregard vtáhl vzduch skrz zuby. Stoupl si a schoval peníze do kapsy. Warren zavřel oči a ztěžka polkl.

Beauregard si strčil klíč do zadní kapsy a dupl Warrenovi na kloub kotníku. Warren zařval, ale kromě nich dvou v okolí nikdo nebyl.

„Odvolej to,“ řekl Beauregard.

„Co... co do prdele chceš, vole, zlomil jsi mi kotník.“

„Odvolej to, nebo ti zlomím i ten druhý.“

Warren se opět přetočil na záda. Beauregard si všiml, že se Warrenovi táhnou po nohavicích tmavé fleky od rozkroku až ke kolenům. Ocas mu stále visel z poklopce jako tasemnice. Beauregarda do nosu udeřil pach chcanek.

„Odvolávám. Nejsi podvodník, dobrá? Do prdele, nejsi žádný podvodník.“ Beauregard si všiml, jak se mu z koutků očí vyřínuly slzy.

„Tak fajn,“ řekl Beauregard. Přikývl, otočil se a vydal se ke svému autu.